

Arrest

nr. 172 768 van 1 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) en tot afgifte van een doorlaatbewijs (bijlage 10*bis*), alle aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2016 om 16.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN CRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker en de tweede verzoekster, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen respectievelijk op 23 mei 2016 en 22 mei 2016 België binnen en vragen op 25 mei 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 11 mei 2016 in Polen asiel hadden aangevraagd. Op 30 mei 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheden die op 4 juni 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend instemmen met het verzoek om terugname.

Op 30 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van hen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis worden gebracht.

1.1.1. De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.05.2016, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn intern paspoort voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 25.05.2016 en verklaarde dat hij de Russische Federatie op 07.05.2016 met de wagen verliet om naar Polen te reizen en daar op 11.05.2016 aan te komen. In Polen diende de betrokkene diezelfde dag een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat hij tot ongeveer 18.05.2016 in Polen op een voor hem onbekende plaats verbleef. Hij gaf aan daarna met de wagen via Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 23.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.05.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen.

Op 30.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij voor België koos omdat het een veilig land is. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat hij verkiest dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Hij gaf evenwel aan dat hij tijdens zijn verblijf in Polen op een normale manier behandeld werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de

asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken in Polen onder dwang diende te laten registreren, maar gaf aan dat hij er geen asiel heeft gevraagd. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 06.06.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en zijn asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens zijn verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat hij verkiest dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Met betrekking tot de opvang en behandeling, gaf de betrokkene expliciet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Polen op een normale manier behandeld werd.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 06.06.2016 aan verzet aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Polen door te wijzen op volgens hem ernstige tekortkomingen op verschillende vlakken. De betrokkene gaf aan dat de onthaal- en opvangvoorzieningen niet voldoen aan de Europese normen, de financiële ondersteuning ver onder het sociaal minimum ligt, er racisme heerst bij de Poolse bevolking, dat de juridische bijstand onvoldoende verzekerd is en dat informatie over de asielprocedure beperkt is. De betrokkene beargumenteerde zijn verzet op basis van enkele documenten, waaronder het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees – indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen – recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9

opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetswijziging – die in november 2015 van kracht ging – voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat. Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere

elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDArapport, pagina 60).

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4).
(...)"

1.1.2. De tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.05.2016, samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen, asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar intern paspoort en de geboorteaktes van haar kinderen voor.

Vingerafdrückenonderzoek toonde aan dat de betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 25.05.2016 en verklaarde dat zij de Russische Federatie op 7 of 8 mei 2016 met de wagen verliet om naar Polen te reizen en daar op 11.05.2016 aan te komen. In Polen diende de betrokkene diezelfde dag een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat ze tot ongeveer 18.05.2016 in Polen op een voor haar onbekende plaats verbleef. Ze gaf aan daarna met de wagen via Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 22.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.05.2016 een asielaanvraag in, samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen.

Op 30.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij voor België koos omdat het een veilig en humanitair land is. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat ze verkiest dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld. Gevraagd naar de opvang en behandeling in Polen, gaf de betrokkene aan niet te weten of ze correct werd behandeld. Ook toen de betrokkene geconfronteerd werd met het feit dat ze er een week verbleef, gaf ze aan geen commentaar te willen geven.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat zij haar vingerafdrücken in Polen diende te laten registreren, maar gaf aan dat ze niet weet waarom dat gebeurde. De betrokkene gaf aan dat ze geen asiel heeft gevraagd in Polen. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrücken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 06.06.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en haar asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde in België verblijvende familie te hebben. Zo maakte de betrokkene gewag van een in Menen verblijvende nonkel langs moederszijde die het statuut van erkend vluchteling zou bezitten.

Betreffende het verblijf in België van de nonkel van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nonkel van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor

de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De voormelde nonkel van de betrokkene valt niet onder het toepassingsgebied, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens haar verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat zij verkiesde dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld. Met betrekking tot de opvang en behandeling, gaf de betrokkene aan niet te weten of ze correct behandeld werd gedurende haar verblijf in Polen. Geconfronteerd met het gegeven dat ze een week in Polen verbleef, wenste de betrokkene geen commentaar te geven.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 06.06.2016 aan verzet aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Polen door te wijzen op volgens haar ernstige tekortkomingen op verschillende vlakken. De betrokkene gaf aan dat de onthaal- en opvangvoorzieningen niet voldoen aan de Europese normen, de financiële ondersteuning ver onder het sociaal minimum ligt, er racisme heerst bij de Poolse bevolking, dat de juridische bijstand onvoldoende verzekerd is en dat informatie over de asielprocedure beperkt is. De betrokkene beargumenteerde haar verzet op basis van enkele documenten, waaronder het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees – indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen – recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een

recente wetswijziging – die in november 2015 van kracht ging – voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat. Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die zij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. We wijzen er op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60).

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4).
(...)"*

1.2. Op 30 juni 2016 worden de verzoekende partijen tevens in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs (bijlage 10bis). Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis worden gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Met betrekking tot het voorwerp van de vordering

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van de vordering, in zoverre deze betrekking heeft op de derde en de vierde bestreden beslissing.

Om ontvankelijk te zijn, moet een beroep immers gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. De afgifte van een doorlaatbewijs is echter een loutere uitvoeringsmodaliteit van de beslissing van 30 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), teneinde de overdracht naar Polen te faciliteren, en kan niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.605 en RvS 6 september 1995, nr. 55 041).

In de mate dat ze de derde en de vierde bestreden beslissing betreft, is de ingestelde vordering dan ook onontvankelijk.

2.2. Met betrekking tot de tijdigheid van de vordering

2.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

2.2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de eerste en de tweede bestreden beslissingen een verwijderingsmaatregel zijn. Voorts wordt niet betwist dat deze beslissingen een eerste verwijderingsmaatregel zijn.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van tien dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht op 30 juni 2016. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoekende partijen beschikten bijgevolg met ingang van vrijdag 1 juli 2016 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* zondag 10 juli 2016 is, wordt deze vervalddag van rechtswege verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 11 juli 2016. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 11 juli 2016.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per aangetekend schrijven op vrijdag 29 juli 2016. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

De verzoekende partijen werden dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van hun beroep en kregen de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van hun beroep aan overmacht te wijten is.

De verzoekende partijen hebben steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid van het instellen van een rechtsmiddel aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift geen elementen aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partijen dat de titel van het verzoekschrift een vergissing betreft, en dat beoogd werd een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Zij stelt zich wat de tijdigheid van de vordering naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissingen is onontvankelijk *ratione temporis*.

2.3. De vordering is in haar geheel niet-ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

D. DE BRUYN